

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

ညယမင်းရဲ့လမင်းတို့ကို

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုပတ်

အခန်း(၁)

‘နင်ပြောဖူးတဲ့ အချစ်စစ်တစ်ခုကို ××× ငါ ဖြည့်ဆည်းခဲ့တယ်နော်
××× အရာရာ နင့်အတွက် အမြဲအသင့်ရှိခဲ့သူနော် ××× နင် ဒါဆိုဒါ ငါ
ခေါင်းလေးညိတ်လို့ နင့်နံဘေးနားမှာ ကျောက်ရုပ်လေးလို အမြဲတမ်း
ရှိတာ ငါ ×××

မနက်ခင်း အလင်းမှ ဝိန် နှင်းများကျချိန် ငါပြန်သတိရနေလို့ ×××
အရင်က မင်းလက်လေးတွဲ လမ်းလျှောက်ဖူးတယ်နော် ××× ပြန်လာမ
ယ်ဆို ဟိုးအဝေးဆုံးကို ပြေးထွက်သွားခဲ့သူ ××× အရိပ်သစ်တစ်ခုမှာ
မင်းလေး နားခိုမလား ×××

ဂစ်တာသံနှင့် သီချင်းသံက ခပ်သဲ့သဲ့ပေမယ့် လူခြေတိတ်စပြုနေသ
ည့်အချိန်မို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ကြားနေရ၏။ နဂိုကတည်းက သီချင်း
နားထောင်ရသည့် အရသာကို ကြိုက်သူပီပီ သီချင်းသံကြားရတော့၊ နား
စိုက်ထောင်နေမိ၏။

ဂရန်တာမှာ သူမ တစ်ယောက်တည်း..

လသာနေတဲ့ ညကလေးထဲမှာ ခြံထဲကပန်းပင်တွေကို လှမ်းကြည့်လို
က်တော့ လရောင်အောက်မှာ အေးချမ်းနေကြသည် ထင်ပါ။ လေပြည်
သွဲ့သွဲ့၏ ဆောင်ညှင်းမှုကြောင့် အပူတွေ ဟပ်နေခဲ့သည့် ရင်ဘတ်သည်
ဒီနေရာ ဒီအချိန်မျိုးလေးမှာ ပဲ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို တစ်စွန်းတစ်စ ခံ

စားရသည် သာ။

အလင်းသစ်ညဆိုတဲ့ သူမဘဝ မှောင်နေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဒီညလေးကို နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် ဘယ်တော့များမှ အလင်းသစ်ကို ရှာဖွေရရှိနိုင်မှာ လဲ။

‘ခေတ္တခဏပါ ငါ့အနား မင်းရှိခဲ့ပါတယ် ××× အငွေ့အသက်လေးတွေ လတ်ဆတ်လို့ နေဆဲ ××× မုန်းမေ့မရပါ ရင်ထဲ မင်းမှ မင်းပါပဲ ×××

ခွင့်လွှတ်နားလည်ချစ်နေမယ် မင်းအတွက် ××× တကယ်ပါ အစားထိုးမရနိုင် နင့်ကို ငါချစ်ခဲ့ ××× ဒါတွေ မင်းလေးသိစေဖို့ ××× ဒါတွေ မင်းလေးနားလည်ဖို့ ××× အရာရာ မင်းအတွက် ပေးဆပ်ပါရမီဖြစ်ဖို့ က် ××× ရင်မှာ ကြိတ်မှ ဝိတ်နင့်ကာဆို ××× ကြေကွဲမျက်ရည် ငါနင်မသိအောင်ငို ××× ကြေကွဲမျက်ရည် ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ××× ငို’

အတွေးစကို တိခနဲဖြတ်ချ၍ သီချင်းသံထဲမှာ အာရုံနှစ်ထားစဉ် သီချင်းဆိုသူ၏ သီချင်းစာသားနှင့် အသံ၏ ညှို့ငင်အားက ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ခါလိုက်သလိုပါပဲ။ ဝေဒနာအပိုင်းအစတွေ လွင့်စင်ပြီး လာထိမှန်သလို တစ်ခါမှ အချစ်ကိုမခံစားခဲ့ဖူးပါဘဲ..

ဘလိုင်းကြီးသက်သက် ဆွေးမြည့်ခံစားရတာ သူများ သိရင်တော့ ရှက်စရာပါ။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ?

အသည်းကွဲတာ ဘာလဲ?

ကြေကွဲခြင်းက ဘာလဲ?

အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးခွန်းတွေသာ ရှိနေသည့် ညညရင်ဘတ်ထဲ

မှာ သောကနှင့် အမုန်းကတော့ ရှိနေခဲ့၏။ အဲဒါ တစ်ဦးတစ်ယောက်နဲ့ သာ သက်ဆိုင်ခြင်းတွေ။

"ဟင်!"

သီချင်းသံလေး တိတ်ကျသွားတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာကျန်ခဲ့၏။ ဒီလောက် သာယာအေးချမ်းဖွယ်ရာ ညလေးကို သီချင်းသံနှင့် ဝေဒနာကို အမှတ်ပေးသွားနိုင်သူရဲ့ အလွမ်းဓာတ်ခံက ကောင်းလို့ လား၊ ညလေးကပဲ အသည်းမခိုင်လို့ လား၊ သီချင်းနဲ့ ည၊ ညနဲ့ သီချင်း စစ်ခင်းခြင်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ...

ချုံ့ကွယ်က ချောင်းကြည့်နေသူကိုမှ မြားဆိပ်လာသင့်ခံရတာမျိုး ဝေဒနာလက်တံရှည်က ညည ရင်ဘတ်ထဲအထိ မွေ့နှောက် ခါရမ်းသွားခဲ့သည် ။

"ညည.."

"..."

"သမီး.. ညည"

"ညည ဒီမှာ .. ဒေါ်လေး"

ညည အသံပေးလိုက်တော့ ဒေါ်လေးက ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာကာ..

"အိပ်ရာထဲမှာ မတွေ့လို့ ရှာလိုက်ရတာ သမီးရယ်။ သမီးက ဒီရောက်နေတာကိုး"

"သမီးအိပ်မပျော်လို့ ထွက်လာတာ ဒေါ်လေးရဲ့ ။ ဒေါ်လေးရော မအိပ်သေးဘူးလား"

"အိပ်ရာပြောင်းလို့ ထင်ပါရဲ့ ကွယ်၊ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ သုံးရက်မှာ သုံးညစလုံး ချက်ချင်းအိပ်လို့ မပျော်ဘူး ဖြစ်နေတာကွယ်။ မိုးလင်းပိုင်း လောက်မှ အိပ်ပျော်တတ်တာ"

"ဒေါ်လေး စောစောကသီချင်းသံ ကြားလိုက်လားဟင်"

"အင်း.. ကြားတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ နားထောင်လို့ ကောင်းလို့ ၊ ဟိုဘက်ခြံကလားမသိဘူး နော်"

ဒေါ်ရွှေစင်ဝင်း ပြုံးလိုက်မိသည် ။ တူမချောက သီချင်းသံကြားလို့ နားထောင်နေတာကိုး။ သူမမှာ ဖြင့် ပုတီးစိပ်ပြီးလို့ အိပ်ရာထဲမှာ တူမ ချောကိုမတွေ့လို့ ရှာလိုက်ရတာ။ ဒီတူမလေးက သူမ၏ အသက် သူမ၏ ဘဝပါ။

ရွှေစင်.. ဒီတူမလေးကိုချစ်လွန်းလို့ အိမ်ထောင်မပြုဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား ပေမယ့် မိဘတွေရဲ့ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲလို့ မိဘတွေ သဘောတူလို့ ပေးစားခဲ့သူကို ယူခဲ့ရသည် ။ ယောက်ျားထက် ဒီကလေးကို ဂရုစိုက် အလေးထားလွန်းလို့ ဆိုပြီး ယောက်ျားလုပ်သူက သူမကိုရွံ့ပြီး မိန်းမရှုပ် တာတောင် သူမ ဘာတစ်ခွန်းမှ မဆိုခဲ့။

ချစ်လို့ ယူခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

သူ့ကို ချုပ်ချယ်လိုက်ရင် သူက ကလေးနဲ့ ပြန်ကပ်ပြီး ကိုယ့်ကို တောင်းဆိုမှုတွေ ရှိလာနိုင်တယ်။ ကလေးကို သူထက်ပိုချစ်၊ သူထက် ပိုဂရုစိုက်တာကို မကြိုက်တဲ့ ယောက်ျားမို့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်ထားလိုက်တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်သွားတာပေါ့။ မယားငယ်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာသည် အထိ ဖြစ်လာတာတောင် ဒေါ်ရွှေစင်ဝင်း အပြုံးမပျက်နှင့်

ကွာရှင်းပေးခဲ့ပြီး ကိုယ်ရသင့်ရထိုက်တာကို ခွဲယူ၍ မိဘအိမ်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

မိဘနှစ်ပါး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြတော့ တူမသံယောဇဉ်နှင့် မမတို့ လင်မယားအိမ်မှာ လိုက်နေ၏။ ညည ဆယ်နှစ်သမီးမှာ မမက တစ်ခါဆုံးသွားတော့ ..

"နင့်အစ်မ မရှိတော့ပေမယ့် နင်က ငါ့ညီမပါ။ ငါ့ကို ခဲအိုလို သဘော မထားဘဲ အစ်ကိုရင်းလို့ သတ်မှတ်ပြီး သမီးကို နင်ပဲ အနီးကပ် အုပ်ထိန်းသူလုပ်ပေးပါ ရွှေစင်၊ ငါက စီးပွားရေးသမားဆိုတော့ သမီးကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုယုယနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "

ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် တကယ့်မောင်နှမအရင်းလိုနေပြီး အတူနေခဲ့ကြတာ ယခုထက်ထိ။ ကလေးမျက်နှာနှင့် ကိုကိုကြီးနှင့်သူမ ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆွေမျိုးတွေ တိုက်တွန်းကြပေမယ့် ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ လက်မခံ။

"အစိမ်းပေါ်အဖြူတင်၊ အဖန်လာမှ နီရောင်စင်ဆိုပြီး ကွမ်းယာဖြစ် လာပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဖြူစင်တဲ့ သံယောဇဉ်ကို ဘာ ရောင်မှ တင်ပြီး ဘာမှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ရွှေစင်ဝင်းက ထာဝရ ကျွန် တော့်ရဲ့ ညီမ"

ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ အညီ ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပြီး သူ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသည့်အခါမျိုးမှာ လည်း ညီမလေးသာ။

"ဒေါ်လေး"

"ဟင်"

"ညည ပြောတာ ကြားရဲ့ လား"

"ဟင်.. ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

"ဟောကြည့်.. ဘာတွေတွေ့နေတယ်မသိဘူး။ ဟိုဘက်ခြံမှာ လူငယ် ရှိမရှိ ဒေါ်လေးသိလားလို့ မေးနေတာ"

"ဒီကိုပြောင်းလာတာမှ သုံးရက်ပဲရှိသေးတယ်။ ဒေါ်လေး ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ"

"ဒေါ်လေးသိတာ ဘာရှိလဲ"

"ရှိတာပေါ့"

ညည မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ် ကြည့်လိုက်တော့၊ ဒေါ်ရွှေစင်က ညညရဲ့ ပါးပြင်လေးကို ဖျစ်လိုက်ကာ..

"ဒေါ်လေး.. သမီးကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာလေ"

ညည နှုတ်ခမ်းထောင့်ချိုးလေး ကွေးသွားအောင် ပြုံးလိုက်ပြီး ဒေါ်လေးရဲ့ ခါးသိမ်သိမ်လေးကို ဖက်လိုက်သည် ။ ညညလည်း ဒေါ်လေးရဲ့ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ရှင်သန်နေရတာပါ။

အခန်း (၂)

"လုံးစုံများ စွာ သတ္တဝါ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြဲပါစေ.. ဥပါဒ်ရန်ဘေး ကင်းစင်ဝေး ငြိမ်းအေးကြပါစေ..."

ကြောက်တတ် မကြောက်တတ် နှစ်ရပ်များ စွာ သတ္တဝါ ချမ်းသာကို ယ်စိတ် မြဲပါစေ..

ဥပါဒ်ရန်ဘေး ကင်းစင်ဝေး ငြိမ်းအေးကြပါစေ...

မြင်အပ် မမြင်အပ် နှစ်ရပ်များ စွာ သတ္တဝါ..."

မေတ္တာပို့သံနှင့် တစ်ဖက်မှာ လား...

‘သူများ ထက် ထူးပြီးလှချင်တဲ့ သူ ××× ဘယ်လိုများ မွေးထားလဲ × ×× ညနဲ့ မနက် ပေါင်းမယ်ဆို တစ်ပြည်နဲ့ လေးလုံးကွယ် ××× သူကြိုက်လို့ ကြည့်တဲ့ ရုပ်ရှင်တွေဆို ကိုရီးယားကားတဲ့ ××× အက်ဖိုးမင်း သားမှ မရရင် သူလေ သေတော့မယ့်အတိုင်းပဲ ×××× သူလေ သေတော့မယ့်အတိုင်းပဲ ×××

"ဝေးနေ နီးနေ နှစ်ထွေများ စွာ သတ္တဝါ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြဲပါစေ

...

ဥပါဒ်ရန်ဘေး ကင်းစင်ဝေး ငြိမ်းအေးကြပါစေ ..

ဘဝဇာတ်ဆုံး မဆုံးများ စွာ သတ္တဝါ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်..."

သူကြိုက်လို့ ဝတ်တဲ့ အင်္ကျီပုံစံ အိတ်ချုံသုံးလုံးဆိုင်တဲ့ ××× ခါးဆိုင်
တွေ အရမ်းကြီးလို့ တော်တော်လည်း ရွေးရတယ် ××× အစားအသော
က် နည်းနည်းလျှော့ပါကွယ် ××× ဖက်တီးပုပ်မရဲ့ ××× ဒီထက်
များများ စားမယ်ဆို ဝက်ကြီးဖြစ်တော့မယ် ×××

ဘယ်လိုမှ ဆက်ပြီး မေတ္တာပို့ အမျှဝေလို့ မရတော့သဖြင့် ဒေါ်နန်းမြ
တ်မဒွီ ဘုရားကို ပုဆိန်ပေါက်ဦးချပြီး ဘုရားခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်
။ ဘုရားရှေ့မှာ မခံချင်ဒေါသစိတ် ဖြစ်မိတာအတွက်
ငရဲကျမည်ဆိုလည်း ကျပါစေတော့။ ပခုံးပေါ်တင်ထားတဲ့ တဘက်ကို ဖြ
စ်သလို ဆွဲချလုံးထွေးလျက် နင်းလာတဲ့ ခြေသံက ခပ်ပြင်းပြင်းပါပဲ။

စောစောက ဘုရားခန်းရှေ့မှာ ဆုံလိုက်ကတည်းက သင်း ဘယ်လိုဖျ
က်ဆီးပြီး ဒေဝဒတ်လုပ်မလဲ တွေးတော့ တွေးမိသား။
မလုပ်တန်ကောင်းပါဘူးလို့ စိတ်ကိုဖြေပြီး သင်းကို လျှော့တွက်လိုက်မိ
တာ မှားတာပဲ။

ဒါ...

တမင်သက်သက်လုပ်တာ အသိသာကြီးပါပဲ။ သူမ ဘုရားခန်းထဲကို
ဝင်သွားပြီဆိုကတည်းက ဘုရားဝတ်ပြုမယ်ဆိုတာ မသိဘဲ နေမလား။
သိသိနဲ့ သီချင်းကို အသံကုန်ဖွင့်ပြီး နားမခံသာအောင် တမင်လုပ်တာ။
ဒေါ်နန်းမြတ်မဒွီ ရောက်လာတာကိုပင် မသိသလို သင်းက ဆိုဖာပေါ်မှာ
မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ဇိမ်ယူနေတာတောင် ခြေထောက်တွေ လက်တွေက အ

ငြိမ်မနေ။

ကြည့်ပါဦး ...

လုပ်နေပုံက ခြေထောက်က တနန့်နန့်၊ လက်က ကျွန်းဆက်တီကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေသေးသည် ။ ဒေါ်နန်းမြတ်မဒွီ ရီမုခ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

"နင် ဝက်ကြီးဖြစ်တော့မယ် ××× အစားလေး လျှော့ပါကွာ ××× နင် ဒီထက်ဝလာရင် ကြည့်မလှ ကြီးမှ ဒီထက်..."

"ဟင်!"

သီချင်းသံက တိခနဲတိတ်သွားသဖြင့် ညည မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်သည် ။ သူမကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသော ဒေါ်နန်းမြတ်မဒွီကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ထင်သားပဲဆိုသော မထီတထီ အကြည့်မျိုးနှင့် ...

"အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

"ပိတ်ပစ်လိုက်တာလေ၊ နင် မမြင်ဘူးလား"

"မြင်တယ်၊ မေးရိုးမေးစဉ်အတိုင်း မေးလိုက်တာ။ သစ်ရွက်လှုပ်တာမြင်ချင်လို့ လေပြည်ကို လေချွန်သံပေးပြီး စကားစခိုင်းတာတော့ မထင်နဲ့ "

"မထင်ပါဘူး။ နင် စိတ်ကောင်းမရှိတာကို ငါက အူမချေးခါးသိပြီးသား။ ငါဘုရားဝတ်ပြုနေမှန်း သိလို့ နင် ဒီသီချင်းကိုမှ ရွေးပြီး အသံကုန်ဖွင့်တာ မဟုတ်လား။ သိလွန်းလို့ ဟိုဘက်တောင်လွန်နေသေးရဲ့ "

ညည ဆီးထုပ်စားပြီး ဆီးစေ့တစ်လုံးကို ပါးစောင်မှာ ကပ်ထားပြီး တခုတ်ခုတ်နှင့် မထိမခိုက် ကိုက်နေရာမှ ဖွီးခနဲထွေးထုတ်ပြီး ...

"သိရင်ပြီးတာပဲ"

"ကြည့်စမ်း"

ဒေါ်နန်းမြတ်မဒ္ဒိ လက်ထဲမှာ လုံးထွေးကိုင်လာသော တဘက်ကို ဒေါသနှင့် ဆက်တီပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

"ကျန်တဲ့ အချိန် အနှောင့်အယှက်ပေးတာကို ငါမပြောဘဲ ထားလိုက် နိုင်တယ်။ အခုက ဘုရားဝတ်ပြုနေတဲ့ အချိန်မှ နင်"

"ဘယ်တုန်းက ထားလိုက်နိုင်တာရှိသလဲ.. အဲဒီစကားကိုက မုသာဝါဒကံကို ကျူးလွန်တာ"

"ဘာ!"

"တကယ် ဘုရားကိုအာရုံပြုပြီး ဘာဝနာပွားများ နေတဲ့ သူက ဒီလို အသံမပြောနဲ့ ၊ ထောင်ချီတဲ့ စစ်တပ်ကြီး ညာသံပေးတက်လာတာတောင် မတုန်လှုပ်ဘူး"

"ဟဲ့! မတူတာကို လိုက်တုမပြောနဲ့ ၊ ငါက ပုထုစဉ်လူသားလေ"

"ဘယ်သူက ရှည်တာနဲ့ တုပြီး သောတာပန်ဖြစ်တာ ရှိသလဲ။ အလကား.. အသံကောင်း ဟစ်ပြီး ဘုရားကိုလိမ်မနေနဲ့ ၊ ကုသိုလ်တစ်ပဲ ငရဲတစ်ပိဿာဖြစ်မှာ "

"ကြည့်စမ်း!"

ဒေါ်နန်းမြတ်မဒ္ဒိ ရုတ်တရက်ချေပစရာ စကားလုံးပျောက်သွားတော့ လက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် သာ ရှိနေပြီး ဘာမှ မပြောနိုင်။ ညည အောင်နိုင်သူအပြုံးမျိုးနှင့် မျက်နှာလွှဲသွားတော့မှ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ...

"လူကြီး လူကြီးမှန်းမသိ၊ စော်ကားဖို့ ကျတော့ ဘယ်သင်တန်းမှ တ

ကံစရာမလိုဘဲ တော်တော်တက်ပါလား အလင်းသစ်ည.. ဟင်၊ ငါက နင့်ကို လူလိုသိတတ်ဖို့ ဆုံးမနေတာဟဲ့"

"ဘယ်သူက ဆုံးမခွင့်ပါမစ် ပေးထားလို့ လဲ၊ သရဏဂုံ ဆောက်တည်ပြီး ဘီလူးအစွယ် ကျွတ်သွားပေမယ့် ကျွန်မက ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်သာ ပိုးဟပ်ကိုက်ချစားသွားမယ်၊ ဘယ်တော့မှ အစွယ်ကျွတ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီ ဒေါ်နန်းမြတ်မဒ္ဒိတစ်ယောက်တည်းအတွက် ချမှတ်ထားတဲ့ မူဝါဒ "

ပြောလေ ကဲလေ၊ မန်းလေပြလေမို့ ဒေါ်နန်းမြတ်မဒ္ဒိမှာ ဒေါသပြီးရင်း ဒေါသတွေပဲ ဒီရေလိုတိုးကာ..

"နင်က ပြောလေရိုင်းလေပါပဲလား၊ သေချာတယ်.. နင် ဘယ်တော့မှ လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ စာရင်း ဝင်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ။ မျောက်ကိုသာ ငှက်ပျောသီးကျွေးပြီး ကခိုင်းလို့ ရမယ်။ နင့်လိုမိန်းမက ငရဲအိုးထဲမှာ ငုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေတောင် ငါကွ.. ငရဲကို ရေခဲမြစ်ထင် ကူးမယ့်သူလို့ ထအော်မှာ "

"ဒါက ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးတာပဲ"

"ကိုယ့်သမိုင်းကိုယ်ရေးတာပေမယ့် သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်း"

"နိုး.. နိုး.. အဆင့်တွေ ကျော်မတက်နဲ့ လေ။ ဒုတိယဆိုတာ မုချ အဖေအထေးတစ်ခုပဲ ဒေါ်နန်းမြတ်မဒ္ဒိ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ မာတာမိခင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။ အစကတည်းက ရှင် ကျွန်မကို ရေပူရေချမ်းကမ်းလှမ်းပြီး ဝင်လာခဲ့တာမဟုတ်သလို ကျွန်မကလည်း ရှင်ကို သပြေတစ်ခက်နဲ့ ရေတစ်ခွက်ကမ်းပြီး ကြိုဆိုခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ မိဘနဲ့ သားသမီးဆိုတဲ့ စကားက "

ညည ပခုံးကိုတွန့်၊ လက်ကိုခါလျက်...

"မိုင်းပေါင်းကုဋေပဲ"

"အေး.. ငါကလည်း နင့်အဖေကို ယူထားမိလို့ ဒီစကားကို ကြမ်းပိုးလိုဖျစ်ပြီးမှ နမ်းကြည့်ပြီး ပြောနေရတာ နားလည်လား။ ဖြစ်ချင်တာက နင်နဲ့ ငါ ဝေးလေကောင်းလေပဲ"

"ဝေးချင်ရင် ဝေးဝေးမှာ နေပါလား။ ဘာလို့ ပြောစရာမရှိ ဆီလိုအပေါက်ရှာနေရတာလဲ။ ကျွန်မကို လာပြီး အမိန့်လိုလို ဆုံးမတာလိုလို လာမလုပ်နဲ့ ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ဘာပဲလုပ်လုပ်.. မမြင်ချင်ရင် မျက်စိမှိတ် ၊ မကြားချင်ရင် နားပိတ်ထား။ ဖြစ်နိုင်ရင် လေလည်တာတောင် ကျွန်မဘက်ကို အနံ့မထွက်စေနဲ့ "

"တောက်! နင်.."

"သမီး.. ညည"

"မဒွီ"

ဦးလင်းသစ်နှင့် ဒေါ်ရွှေစင်တို့ ဆူဆူညံညအသံတွေကြောင့် အပြေးရောက်လာကြသည် ။ သမီးနဲ့ ဇနီးကြားမှာ ဦးလင်းသစ်ကတော့ ဆူးနှစ်ဖက်ကြားက ဘူးသီးဖြစ်နေပြီ။

အပျိုစင်ချောချောလှလှ မိန်းမကို ယူထားမိတော့ ပြောလိုက်ရင် ကိုယ့်အပေါ် ငြိုငြင်မှာ စိုးသလို...

တစ်ဖက်မှာ လည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက မိတဆိုးသမီးလေးမို့ အလိုလိုက်ထားခဲ့သမျှ ခုကျမှ မပြောရက်။

"ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ဒီမှာ လေ .. အပျိုဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး ကိုကြီးကို ယူခဲ့မိတာ ကိုကြီးသမီး စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကားခံရဖို့ ဖြစ်နေပြီ ကိုကြီးရဲ့ "

"ကျွတ်..."

ဦးလင်းသစ် စိတ်ရှုပ်သလို မျက်နှာချောချောက ရှုံ့တွသွားသည် ။ ည ညက ဖအေတူသမီးမို့ ချောသလောက် စိတ်ဓာတ်က ဖအေနှင့်ဆန့်ကျင် ဘက်ပါ။ ဦးလင်းသစ်က အသည်းနုသူတစ်ဦးမို့ စိတ်နုလုံးနူးညံ့သိမ်မွေ့ သည် ။

မဒ္ဒိက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမပါ။

အလှပေါ်အယဉ်ဆင့်နေပြီး မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာသူလေးမို့ မာနက ခပ်ကြီးကြီးရယ်။ အပျိုကြီးဘဝကို ဂုဏ်ရှိသည် ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူ နေတဲ့ မဒ္ဒိရဲ့ မာနတွေ ကျိုးပေါက်ခဲ့တာ ကိုယ်နဲ့ ကျမှ ။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို တကယ်ချစ်မိသွားလို့ ရွေးခဲ့တာ။ သူကလည်း ကိုယ့်ကိုမှ ချစ်မိသူ ချင်းမို့ လက်ထပ်ဖြစ်သည့်တိုင်...

"ဖေဖေ သူ့ကိုချစ်လို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ"

ဆိုတဲ့ စကားကို မဒ္ဒိ လက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ပြီးမှ ပြောဖြစ် တာ။ အဲဒီတော့..

"ဖေဖေက သမီးကို လူရာမသွင်းလို့ မတိုင်ပင်ခဲ့တာ။ လုပ်ချင်တာလုပ် ပြီးမှ လေပြည်တော့ မသွေးနဲ့ ၊ သမီးလည်း လုပ်ချင်တာလုပ်မယ်"

လို့ ကြေညာပြီး ထသွားတဲ့ နောက်မှာ ..

"မဒ္ဒိပြောထားမယ်နော် ကိုကြီး၊ မဒ္ဒိ ကိုကြီးကိုချစ်လို့ ယူခဲ့တာ။ ကိုကြီးကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မဒ္ဒိသည်းခံပြီး ပေါင်းနေမှာ မဟုတ်ဘူး ။

မဒ္ဒိကလည်း ကိုယ့်ဂုဏ်နဲ့ ကိုယ့်သိက္ခာရှိတယ်"

လို့ အတိအလင်းကြေညာပြီး နှစ်ယောက်မတည့်ကြတာ ယခုထက် ထိ။

မတင်းမာပေမယ့် လေသံပျော့လည်း မဟုတ်။

"သမီး ဘာလုပ်လိုက်ပြန်ပြီလဲ"

"ဖေဖေကြားလိုက်မှာ ပေါ့၊ ဆိုတေးအသံလေ"

"ထင်သားပဲ"

ဖြေသံက မညက်ညောသလို တစ်ဖက်ကလည်း ...

"မဒ္ဒိက ဘုရားခန်းထဲမှာ ကိုကြီး"

"ကိုကြီး သဘောပေါက်ပြီ"

"ကိုကြီးသဘောပေါက်ရုံနဲ့ မပြီးဘူးကိုကြီး၊ ကိုကြီးသမီးကို လူကြီး လူကြီးမှန်းသိအောင် သင်ဦး၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေရှိလာနိုင်သေးရင် အပြင် လူသိသွားလို့ ကတော့"

"သိသွားတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဦးလင်းသစ်ရဲ့ သမီးက မိုက်ရိုင်းတယ်၊ ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးဆိုပြီး အိမ်မလာကြရင် ဖုန်ထူသက်သာတယ်၊ ကျွေးမွေးစည့်ခံရတဲ့ စရိတ် မပွန်းဘူးပေါ့"

"သမီး!"

ဦးလင်းသစ်၏ အသံက ဟိန်းထွက်သွားသည် ။ ရေမြေလေးပါဆိုပြီး ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့ ကတော့ အဆိပ်အိတ်ကို ပါးစောင်ကပ်ပြီး မြွေပွေးမှန်းသိအောင် ထိပ်ပုတ်တာနှင့် အဆိပ်ထုတ်တော့မှာ ကျိန်းသေနေပြီ။

"နင့်မျက်စိထဲမှာ အဖေဆိုတဲ့ ငါ ရှိသေးရဲ့ လားဟင် အလင်းသစ်ည"

သမီးကနေ အလင်းသစ်ည ဖြစ်သွားတော့ စိတ်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။

"ဖေဖေမျက်စိထဲမှာ ရော သမီး နေရာယူနိုင်သေးလား"

"နင် ငါ့ကိုခံမပြောနဲ့ ၊ ဘယ်တော့မှ ခြေရာတိုင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့ နော်.. မရဘူး"

မျက်နှာအနားမှာ ဝဲနေတဲ့ လက်ညှိုးကို ပခုံးတွန့်ကာ ရှောင်လိုက်ရင်း ညည ဟွန့်ခနဲလုပ်၍ ..

"မကိုချစ်လို့ ဥကိုခင်တယ်ဆိုတဲ့ စကား သိပ်မှန်တာပဲ။ ညညက ထောက်ထားစရာ မေမေမျက်နှာမရှိတော့တာ ဒီဥကို မခင်တွယ်တာ မဆန်းပါဘူး။ ဥကလည်း စွန့်ပြီးရင် ပြန်ဝပ်ပေးတာ မခံချင်ဘူး။ တက်ပဲနင်းနင်း၊ ပေါက်ပဲခွဲခွဲ.. ဥကွဲပြီး အသိုက်ပျက်သွားတဲ့ ဒီဘဝမှာ မပျော်တာ ကြာခဲ့ပြီ"

"နင်.."

"သမီး.. ဖေကြီးကို ဒီလိုမပြောရဘူးလေ"

ဒေါ်ရွှေစင် တူမလေးလက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်လိုက်သည် ။ ညည ဝဲလာသည့်မျက်ရည်ကို ကျမလာအောင် နှုတ်ခမ်းဖိကာ စိတ်တင်းထားလိုက်၏။ ဒီမိန်းမကိုယူပြီးကတည်းက ဖေဖေ ညညအပေါ် မနွေးထွေးတော့တာ။

မေတ္တာကို ဝေငှပေးလိုက်ရတဲ့ ရင်ထဲမှာ ကွက်လပ်တစ်ခုဖြစ်တည်နေတာ သတိမထားမိဘူးလား။

"တွေ့လား ကိုကြီး။ ကိုကြီးသမီးက ဖအေအရင်းကိုတောင် တစ်ခွန်း
မကျန် ပြန်ပြောနေတာ။ မိထွေးဆိုတဲ့ မိန်းမဆိုရင် ဘယ်ကမလဲ"

"အမှိုက်ကစလို့ ပြဿဒ်မီးလောင်နေမှ တော့ လေပင့်လည်း မဆန်း
ဘူး။ လေပွေလိမ်လည်း မကြောက်ဘူး"

"တော်တော့"

ဦးလင်းသစ်ရဲ့ အကြည့်တွေ စူးရဲပြူးကျယ်လျက်။ အံ့ကြိတ်လိုက်
တာ မေးကြောပင် ပြတ်ထွက်မတတ်။ သူ့မှားပြီလား။

"ရွှေစင်.. သူ့ကိုခေါ်သွားတော့"

"လာ.. လာပါသမီးရယ်"

ဒေါ်ရွှေစင်မှာ မလွန်ဆန်နိုင်ခြင်း အကြောင်းရင်းတစ်ခုနှင့် တူမကို
သာ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည် ။

"တောက်!"

အခန်း (၃)

ဦးထက်လူ...

ကော်ဖီပိုင်းမှာ ထိုင်ဖြစ်သည့်တိုင် မုန့်တွေရော ကော်ဖီပန်းကန်ကိုပါ မတို့ မထိရသေးပေ။ မျက်လုံးကစား၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရှာနေတာလေ။

"ချို"

"ဟင်"

ကော်ဖီကိုငုံသောက်နေရာမှ ဒေါ်သီရိချို ခေါင်းမော့လာ၏။

"သားရော"

"မနက်အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားပြီ ကိုထက်ရဲ့ ။ သူ့ပျိုဥယျာဉ်အတွက် သစ်ခွမျိုးအသစ်တွေ မှာ ထားတာ သွားယူရမယ် ဆိုလားပဲ"

"ဪ"

ဪသံအဆုံးမှာ မျှော်လင့်ချက်ကုန်ဆုံးသွားပြီမို့ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကိုင်လိုက်တော့၏။ ထမင်းပိုင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ကော်ဖီပိုင်းပဲဖြစ်ဖြစ် မိသားစုသုံးယောက်ဆုံပြီး စားနေသောက်နေကျမို့ မျှော်ရတာ အကျင့်ပါနေတာပါ။

သူ့အလုပ်ကိုယ့်အလုပ် အရေးကြီးလို့ မစောင့်တဲ့ အခါမျိုးကလွဲလျှင် သူတို့ မိသားစုဘဝလေးက အအေးချမ်းဆုံးကမ္ဘာ။

"ကိုယ်က သားကိုဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ ပဲ ဦးစီးလုပ်စေချင်တာ ချို့ရဲ့ "

"ဆန္ဒမစောပါနဲ့ ကိုထက်ရယ်၊ နောက်မှ သားကို တဖြည်းဖြည်း နားချယူကြတာပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ သူ့ရင်ထဲက ဒဏ်ရာပျောက်အောင် ကုစားပါစေဦးရှင်။ သူဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်မှာ သူ့စိတ်ကိုနှစ်မြှုပ်ပြီး ဝေဒနာတွေကို အိပ်ဆေးချနေတာ ကျွန်မက ကျေးဇူးတောင် တင်သေးတယ်။ အချို့ဆို အသည်းကွဲတာကို အရက်နဲ့ ဖြေပြီး လေလွင့်ပျက်စီးသွားကြတာပဲ မဟုတ်လား"

"အင်း.. ချို့ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ သားက အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဘဝသူ တည့်မတ်ထိန်းကျောင်းနိုင်တာကိုပဲ လေးစားရဦးမှာ "

"ကဲ! စားစရာရှိတာစား၊ သောက်စရာရှိတာ သောက်ပြီး သွားတော့"

ဦးထက်လူ ကော်ဖီပန်းကန်ကိုချပြီး ပြုံးလိုက်ကာ..

"သွားမယ့်ဆဲဆဲ ဘာလို့ နှင်နေတာလဲ"

"နှင်ရမယ်လေ.. တော်ကြာ သားအကြောင်းကနေ ကိုယ့်အကြောင်း ချေးခြောက်ရေပြန်နူးမှာ စိုးလို့ စောစောစီးစီး ပိတ်ပစ်တာ "

"တော်တော်လည်တဲ့ မိန်းမ.. ဟား..ဟား..ဟား"

အသံထွက်အောင်ရယ်တဲ့ ခင်ပွန်းကို ဒေါ်သီရိချို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ တော်ကြာ သား အသည်းကွဲတဲ့ ကိစ္စကနေ ကိုယ်အသည်းကွဲတဲ့ နန်းက ဘယ်လိုဆိုတာတွေ ပြောတတ်လွန်းလို့ ပါ။ အခုပြန်ပြောရင် ရယ်

စရာဖြစ်နေပေမယ့်...

ကိုထက် အသည်းကွဲခဲ့တုန်းက မရှုမလှပါ။ ချို့နဲ့ ကိုထက်က အချစ်ဦးမို့ ရူးရူးမှူးမှူး ချစ်ခဲ့ကြတာလေ။ ကံကြမ္မာအရောင်မှိန်လို့ ဝေးကြဖို့ အကြောင်းဖန်လာတာက ချို့မေမေက စခဲ့တာ။ အမေမုဆိုးမနဲ့ နေရတဲ့ ချို့က အမေမျက်နှာသည် သာ တစ်ကမ္ဘာ။ စိန်ပွဲစားလုပ်တဲ့ ချို့မေမေ စိန်တွေ လူလိမ်ခံလိုက်ရပြီး ဘဝပျက်မတတ်ဖြစ်တော့..

ရေနစ်နေသူအတွက် နွယ်တစ်ပင်က အားကိုးရာ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုထက်က ပညာရေးတစ်ဖက်နှင့် စီးပွားရေးမပြေလည်သည့် မိသားစုတာဝန်ကို မနိုင်မနင်း ထမ်းနေရသူ။ ကိုထက် ဘာမှ မကူနိုင်တဲ့ အချိန်မှာ ချို့ကို အသည်းအသန်ပိုးနေတဲ့ ကိုကျော်မင်းက ချို့တို့ မိသားစုရဲ့ အခက်အခဲကိုဖြေရှင်းပေးပြီး ကျေးဇူးတရားနှင့်ချည်နှောင်၍ ချို့ဘဝကို သိမ်းပိုက်ခဲ့သည် ။

ထက်လူ အသည်းကွဲရောဂါနှင့် အရက်သမား ဖြစ်ခဲ့သေးသည် ။ နောက်မှ အသိတွေ သတိတွေနှင့် ပြန်လည်ထိန်းချုပ်၍ ဆင်းရဲလို့ ချို့ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာဆိုပြီး အလုပ်ကြိုးစားရာကနေ နိုင်ငံခြားထွက်သွားဖြစ်တဲ့ အထိ။ သူနိုင်ငံခြားကိုရောက်တော့ နိုင်ငံခြားသူတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည် ။

သူနိုင်ငံနှင့်ကိုယ့်နိုင်ငံ အယူအဆ စရိုက်ချင်းမတူကြသလို ယဉ်ကျေးမှုချင်းကလည်း ကွဲပြား။ ဒီကြားထဲ ကိုယ့်ဘက်က အချစ်မပါ။ ရင်ဗလာနဲ့ ဈေးတွက်တွက်ပြီး တည်ဆောက်ခဲ့သည့် အိမ်ထောင်ရေးမို့ ပဋိပက္ခတွေတန်းစီပြီး ပြိုကွဲကြလေသတည်းပေါ့။

"အန်တီချို့"

"ဟင်"

အတွေးလွန်သွားခဲ့တာ မာမာခေါ်မှ ပဲ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော့မိကာ
ချိုမျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်ပြီး...

"ချိုနဲ့ ကိုယ် အတွေးချင်းတူနေပြီထင်တယ်"

ဒေါ်သီရိချို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ မာမာ့ဘက်သို့လှည့်ကာ...

"ဘာပြောစရာရှိလို့ လဲ မာမာ"

"အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည် ရောက်နေတယ် အန်တီချို"

"ဘယ်သူပါလိမ့်"

"ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲ အန်တီချို၊ ဟိုဘက်ခြံကလို့ ပြောပါတယ်"

"ဪ"

ဒေါ်သီရိချို ကော်ဖီပိုင်းကနေ ထသွားတော့ ဦးထက်လူပါ ထလိုက်
လာခဲ့သည်။ ။

"ဟိုဘက်ခြံက ကလေးဆိုတာထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ"

"လာ.. ထိုင် သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဦးထက်လူ အ လုပ်သွားရဦးမှာ မို့ ပြုံးပြရုံနှင့်သာ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွား၏။ ဒေါ်သီရိချို ကလေးမလေးကိုထိုင်ခိုင်းပြီး အချိုသာဆုံးအပြုံးနှင့် ဧည့်ဝတ်ပြုကာ..

"ဟို.. သမီး ကိစ္စရှိလို့ လား"

"ညညတို့ အိမ်မှာ မနက်ဖြန် အိမ်တက်ဆွမ်းကျွေးလုပ်မှာ မို့လို့ အန်တီတို့ ကို လာဖိတ်တာပါ"

"အိမ်နီးချင်းတွေဖြစ်ကြတော့မှာ ဆိုတော့ လာရမှာ ပေါ့ကွယ်။ အရင်လူတွေနဲ့ တုန်းကတော့ အန်တီတို့ ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိခဲ့ကြဘူး။ အရင်အိမ်ရှင်တွေက အိမ်ကပ်တာ နည်းတယ်လေ"

"ညညတို့ နဲ့ တော့ ရင်းရင်းနှီးနှီးခင်လို့ ရပါတယ် အန်တီ။ ဒေါ်လေးနဲ့ ညညက အိမ်မှာ အမြဲလိုလိုရှိပါတယ်"

"သမီးနာမည်က ညညလား"

"အလင်းသစ်ညပါ အန်တီ"

"နာမည်လေးက ချစ်စရာလေးပဲ"

"လူကရော"

ညညက ကလေးအမူအရာလေးနှင့် မျက်နှာလေးမော့ကာ မေးတော့ ဒေါ်သီရိချို သဘောကျသွားကာ..

"လူကလည်း ချစ်စရာကောင်းပါတယ်ကွယ်"

"မနက်ဖြန် ချိုင့်ယူလာခဲ့အန်တီ၊ ဒီစကားအတွက် အပိုထည့်ပေးလိုက်မယ်လေ"

"သမီးက အသွက်ကလေးပဲ.. အန်တီ သမီးကိုခင်သွားပြီ။ အန်တီတို့ အိမ်ကို ဝင်ပါထွက်ပါလို့ အန်တီကလည်း ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်ကွယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ညညကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးနော်"

"ကောင်းပါပြီကွယ်"

ညည ထရပ်လိုက်တော့ ဒေါ်သီရိချိုပါ ထရပ်ပြီး ညညကို ပေါ်တီကို

အောက်ရောက်သည် အထိ လိုက်ပို့သည် ။ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေးနှင့် ကလေးဆန်သလိုရှိနေတဲ့ ကောင်မလေးကို သဘောကျသလို ရှိသွားပေမယ့် သူ့အတွင်းစိတ်ကလေးက ဘာမှန်းမသိသေးတော့ ခင်မင်မှုကပင် မယုတ်မလွန်။

"ဆက်ဆက်လာခဲ့နော် အန်တီ"

"စိတ်ချပါကွယ်.. လာခဲ့မှာ ပေါ့"

ဝီတီပြီးနှင့် နှုတ်ဆက်သွားတဲ့ ကလေးမလေးကို ဒေါ်သီရိချို ငေးမော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။
